

Wie ich en de Schull kom, kunnt ich nor Kölsch. Ich han mich esu geschammp, dat ich mer üverlaht han:
 “Do sprichs de kei Wood mih vun.”

Mer wonnte om drette Stock met mingem Opa un minger Oma zesamme. Ming Oma wor jo ald jet älder
 un säht för mich: “So, Kind, jetz geihs de erunger noh der Frau Plantz ‘Botter, Eier, Kis.’ Hee häs de dat
 Geld un dann käufs de e Pund Botteramm.”

Ich gonn erunder un denk: “Mein Gott, wie heiß dat dann jetz richtig?”, stonn vör dä Frau Plantz un sag:
 “Ich hätte gerne ein Pfund Butterrahm.”

“Wat wells de han?”

“Butterrahm!”

Ich woss dat nit, wie dat heeß. Die gitt mir e Pund Botter. Ich gewen dat Geld, dann säht se: “Do häs
 de ävver vill ze winnig. Do muss de noch ens widderkumme.”

Ich gonn met dä Botter noh bowe. Säht ming Oma: “Wat brängs de mir dann do? Botteramm solls de
 holle. Jetz geihs de erav un tuuschs dat öm!”

Ich sag: “Nä, do gonn ich ni' mih hin!” Ich han mich jo su geschammp. Un dann moot ming Oma selver
 gonn.

Böse-Ahrend, Elke (58): *Botteram*

ʔals_ɪf ʔɪn dɪ ʃul kɔ:m kʊnd_ɪf nuɔ̃ kœltʃ ʔɪf:an mɪʒ_ɛzʊ: jəʃam:p dat ʔɪf mɛ ʔɪvɐ'la:t han tɔ ʃpɪs tɛ
 ke vɔɔt mɪ fʊn mɛ vontɛ ʔom dɔɪtɛ ʃtɔk mɪt mɪŋəm 'ʔopa ʔun mɪŋə 'ʔoma tʃɛzəmɛ mɛŋ 'ʔoma vɔ jo ʔalt
 jɛt ʔɛldɛ_ən zɛ:t:sɛ mɪɔ̃ zɔ: kɪnt jɛtʃ jɛ:s_tɛ ʔɛkʊŋɛ nɔ: dɛ fʁaʊ plants bɔtɛ ʔaɪjɛ ki:s ʔɛ: hɛ:sɛ dat jɛlt
 ʔʊn da kœɪfs tɛ punt 'bʊtɛkəm ʔɪf:ɔn_əʋɔndɛ ʔʊn dɛŋ ma:n jɔt vɛ hɛ:s tat:an jɛtʃ 'ɪfɪtɪf ʃtɔn fɔ dɛ fʁaʊ
 plants_ʊn za: ʔɪf: hɛtɛ gɛɪnə ʔaɪn fʊnt 'bʊtɛʔkɑ:m vat vɪls tɛ han 'bʊtɛʔkɑ:m fɪ: vos dat nit vi dat hɛ's
 dɪ jɪt mɛ ʔɛ punt bɔtɛ ʔɪf jɛvən dat jɛlt dan zɛt sɛ da des tɛ_ɛvɛ fɪl tʃɛ vɪnɪf tɔ mʊs tɛ nɔ_əns vɪda
 kʊmɛ ʔʊn ʔɪf:ɔn mɛtʃ dɛ bɔtɛ na bovɛ sɛ:t mɪŋ 'ʔoma vat bɛŋ:s tɛ mɪɔ̃ dan dɔ: 'bɔtɛkəm sols tɛ holɛ
 jɛtʃ jɛ:s tɛ:kaf ʔʊn duʃs_tat hɔm nɛ fɪ_sɑ nɛ: dɔ jɔn_ɪf ni mi hɛn ʔɪf:am:ɪf:ɛzʊ: jəʃamp ʔʊn dan mɔ:t mɪŋ
 'ʔoma sɛlvɛ jɔn

